

THIMÁR ATTILA

Egy délelőtti kedd

THIMÁR ATTILA (1969) Budapest

A Múzeum körúti kertbe a rácsos kapun lépek be, a Puskin utca felől. Hátról érkezem az egyetemi épületek közé. A keresztutakon sok fiatal lófrál, ballag vagy éppen tízórazik. Békés, céltalan nyüzsgés.

Közben a barátommal fecsegek telefonon. Hogy vagy? Mit csinálsz? Miket olvasol? Beszélgetünk. Manapság ritkán tud jól beszélgetni az ember, barátilag, őszintén, minden affektálás nélkül.

Nincs jól, mondja. Fizikailag. Szellemileg teljesen oké, idéz is fejből mindent és mindenkit, aki csak szóba kerül. De a járás, a mozgás nehéz.

Mesél a régi mesterekről, barátokról, Nemes Nagyról, Ottlikről. Sok minden van immár, amire csak ő emlékszik a régi Krisztinavárosból. Esős aszfalt, a csöndes, mély álmú polgári lakásokban izgatott, lelkes beszélgetések könyvekről, írókról, az irodalom fondorlatairól.

A nap éles szögben, föntről tűz a gyér bokrok közé, egy fiú és egy lány szemben egy ételdobozt nyit ki a Gólyavár árnyékában. A körút csörömpölése itt finom morajjá oszlik. Jól elbeszélgetünk. Nyitott égboltú kávéház. Lassul az idő, talán még az előadásokat is abbahagyják egy-két pillanatra bent a termekben. Madarak röppenek az uzsonnamaradékok morzsáira. Verebek.

Én persze buzdítom: sétálni, lemenni, mozogni, ha az ember beszorul a négy fal közé, az már igen kemény életszakasz. Nem elhagyni magunkat. Mert nincs miért elhagyni.

Most hivatkozni a medvékre, gombfocira, a lovakra, lóversenyre, befutókra? Vagy bármi másra. Maradnak a könyvek, mondatok, szerzők, irodalom, *A Gyűrűk ura* versbetétei, Maigret, Philip Marlowe. Az irodalom is hajszáleres összeköttetés, amelyet kifelé nem látunk, befelé mégis összekapcsol lelkeket, gondolatokat, emlékeket, érzéseket. Titokzatosan, voltaképpen megmagyarázhatatlanul. Irodalomról beszélni éppen olyan kudarcra ítélt próbálkozás, mint szavakkal kifejezni azt, ami szavakon túli. Az olvasmányokról csak beszélgetni lehet. A másik embert értjük meg, nem a művet.

Akár ír, akár rajzol, gondolkodik, levelet küld, telefonál.

Mondja, hogy rendszeresen olvassa a lapot. A szerkesztőséget lelkesen üdvözli. Otthon érzi magát körünkben. Mi pedig örülünk, hogy küld újra anyagokat, szöveget, rajzokat, a vizualitás pikáns kalandjait, jelekből szőtt leplet a betűk felett, portrékat alkotókról, szereplőkről, rajzzá elevenedő irodalmunkat.

Grafikoant.

Hát így vagyunk 80-nál.

Jó sebesség, így tovább!

Boldog születnapot! Hajrá TD!